

Truyện ngắn

Chồng Nam Vợ Bắc

Nguyễn Thị Thanh Dương

Tôi lấy vacation nghỉ ở nhà 3 ngày để dưỡng sức vì bị cảm từ mấy ngày trước. Ba ngày ở nhà tôi tha hồ ngủ muộn dậy trễ và lên net vui chơi với bạn bè. Có nhóm bạn bè cùng lớp thời trung học là thân nhất, chúng tôi gặp nhau hàng ngày, ngoài thông tin liên hệ tới trường cũ bạn xưa nếu có, hầu hết chúng tôi hỏi thăm nhau, kể chuyện mình, chuyện đời và vui đùa qua lại. Thời buổi thông tin điện tử vừa nhanh vừa tiện lợi.

Sáng hôm nay chúng tôi có đề tài “Kiếp sau tôi sẽ thay chồng, đổi vợ không?” nhiều bạn hăng hái trả lời sẽ lấy chồng khác, vợ khác để... thay đổi không khí, bạn Nguyễn Trung Trực đã xuất thần làm ngay 2 câu thơ dù cả đời chẳng làm thơ bao giờ:

*“Một kiếp đã oải lắm rồi,
Lấy thêm kiếp nữa đời tôi còn gì?”*

Và một bạn khác cũng đồng tình:

*“Một kiếp đã chán thấy bà,
Lấy thêm kiếp nữa chắc là tiêu luôn”*

Nhưng vài người quyết chí kiếp sau sẽ lấy lại người phối ngẫu hiện tại của mình. Tôi cũng thế, sẽ lấy lại người chồng Nam Kỳ hiền lành đã dám kết duyên cùng tôi, cô em Bắc Kỳ chanh chua đánh đá.

Ngày xưa anh Bông quen tôi đúng là duyên kỳ ngộ, không tìm nhau mà gặp nhau. Anh hay đến thăm một người bạn ở cùng xóm tôi, lần nào anh cũng gặp tôi đang ngồi ăn bún riêu xì xụp ở đầu con hẻm. Nhờ tạt ăn hàng thường xuyên ấy mà anh nhớ mặt tôi và tò mò làm quen. Khi đã quen nhau anh chọc quê tôi:

- Xóm này có nhiều con hẻm giống nhau, nhưng nhờ có em ngồi ăn bún riêu nên anh biết chắc mình không lộn.

Tôi đã bẽn lẽn và chọc lại anh:

- Tại em thích ăn bún riêu cua với rau kinh giới, nên thành ghiền luôn. Hôm nào em nghỉ ăn bún riêu cho anh đi lạc sang ngõ hẻm khác cho biết thân.

Quê anh Bông ở Cần Thơ gạo trắng nước trong, ruộng vườn bát ngát, cây trái xum xuê, anh là công tử miệt vườn của xứ Tây Đô.

Mẹ tôi không tán thành cho tôi kết duyên với anh, bà thành kiến với trai miền Nam, chỉ thích ăn nhậu, sinh ra đánh vợ đánh con và nhất là tiêu xài hoang phí, không biết phòng xa cho tương lai, lấy nó thì đời con nghèo mặt rệp, hạnh phúc chẳng dài lâu. Thà tôi lấy người miền Trung, xứ khô cằn sỏi đá nhưng sản xuất ra nhiều nhân tài, chịu thương chịu khó làm ăn và căn cơ tằn tiện... cao tay hơn cả dân miền Bắc thì bà yên chí đời tôi âm no, hay tôi lấy đồng hương miền Bắc thì tốt nhất vì giống nhau mọi thứ, sẽ thông cảm nhau.

Nhưng mẹ tôi đâu biết rằng tôi đã “kết” anh Bông rồi, nghe anh tả vườn trái cây nhà anh tôi đã mê tơi, chỉ mong được về quê anh trèo hái trái cây và ăn cho thỏa thích, những trái mận, trái soài ngọt lịm ngon lành, mà dù có chua thì chấm muối ớt cũng ngon luôn. Còn chuyện tính tình thì tùy từng người, chứ đâu phải trai miền Nam nào cũng hư như mẹ tôi nghĩ.

Tôi đã hứa với mẹ:

- Mẹ yên tâm, anh ấy là dân Cần Thơ hay bất cứ vùng Nam Kỳ Lục tỉnh nào, hay dân miệt vườn Nam bộ Hóc Môn Bà Điểm 18 thôn vườn trầu đi chẳng nữa mà vào tay con, con sẽ huấn luyện thành Bắc Kỳ nhà mình ngay.

Cuối cùng mẹ tôi cũng phải đồng ý, bà lo âu dặn dò:

- Vậy con phải học làm ruộng, làm vườn mà gánh vác giang sơn nhà chồng.

Tôi yêu vườn ruộng nhà anh, tôi yêu anh, dù trước đó những đồng hương Cần Thơ của anh đã lừa đảo tôi hai cú thật đẹp.

Sau năm 1975 có lần mẹ tôi sai tôi đi Cần Thơ thăm một gia đình họ hàng làm ăn ở đó. Khi về tôi có ghé chợ tại bến Ninh Kiều để mua trái cây về Sài Gòn làm quà. Tôi đã chọn lựa kỹ từng quả soài, một chục soài 14 quả (người miền Nam hào phóng thế đấy, đã gọi là “một chục” đáng lẽ ra là 10 mà thành 14). Bà bán hàng để vào túi giấy ngay trước mắt tôi. Vậy mà bà phù phép sao đó về nhà đếm lại chỉ có 12 quả mà lại có mấy quả soài hư. Tôi vừa tức giận vừa... kinh ngạc bái phục bà bán hàng soài sát đất. Hay là bà đã tốt nghiệp nghề ảo thuật trước khi ra chợ bán hàng?

Chưa hết, khi ra bến xe đò về Sài Gòn, thấy phòng bán vé đông nghẹt người, tôi biết sức mình không chen lấn nổi với người ta, đành tìm mua vé chợ đen, thì có một anh lơ xe tùm

áo tôi mời mọc lên xe với giá cả đắt gấp đôi giá chính thức. Tôi đồng ý miễn là khỏi bon chen và được về sớm, anh hướng dẫn tôi lên xe ngồi xong đòi tôi trả tiền để anh còn chạy đi kiếm thêm những khách khác cho mau đủ chuyến. Tôi trả tiền và thông thả ngồi ngắm thiên hạ đang lu bu ngoài bến xe mà thương cho họ, thà chịu hy sinh tốn thêm tiền như tôi cho khỏe tấm thân. Khi hành khách đã đầy và xe bắt đầu chạy thì một anh lơ xe khác đến thu tiền từng người. Tôi mới giật mình biết mình đã bị lừa, anh lơ xe lúc này là tên lưu manh lừng gạt nào đó, anh lơ xe này mới là thật. Thế là tôi lại phải trả tiền xe giá chợ đen thêm một lần nữa.

Mẹ tôi quá lo xa, vì vợ chồng tôi sống ở Sài Gòn, tôi không phải làm ruộng làm vườn, nhưng quản lý một anh chồng Nam Kỳ theo... truyền thống Bắc Kỳ nhà mình, theo đúng ý mình cũng vất vả lắm.

Mẹ tôi nói linh quá, anh Bông vừa ăn xài rộng rãi vừa thích nhậu nhẹt lu bù.

Mới lấy nhau tôi đã thấy làn ranh Nam-Bắc ngay trong nhà mình, trong cách ăn uống, cách suy nghĩ và trong từng lời ăn tiếng nói của hai vợ chồng. Bố mẹ tôi người Bắc, di cư vào Nam lại sống trong khu xóm toàn người Bắc, nên tôi vẫn nguyên vẹn là con gái Bắc cả từ ăn nói đến cách sống ở đời.

Bài học vỡ lòng tôi dạy anh là dẫn anh vào bếp chỉ từng món một:

- Anh ơi, đây là cái “bát” và cái “thìa”, anh đừng gọi là cái “chén” và cái “muỗng” nữa nhé.

Anh nhanh nhẩu:

- Biết rồi, còn cái “giá” mức canh kia kêu là cái “môi” chứ gì?

Tôi không hài lòng:

- Đây, sao anh lại nói tiếng Nam “kêu là” phải “gọi là” như tiếng Bắc em chứ. Em đã nói rồi, hai vợ chồng sống chung cả đời với nhau dưới một mái nhà thì phải cùng một thứ ngôn ngữ cho đồng điệu mà, đơn giản chỉ vì thế thôi, chứ em không ghét bỏ gì tiếng miền Nam của anh đâu. Nhưng dù sao tiếng miền Bắc cũng... dễ thương hơn, thí dụ chiếc thuyền còn được đưa vào thơ vào nhạc, “thuyền tình” chứ ai nói “ghe tình” bao giờ. “Đi về” mà anh nói “Đi dìa” hay “tắm màn cửa” anh nói “tắm màng cửa” là sai lỗi chính tả đấy.

Anh Bông khiêm nhường chịu thua:

- Anh đồng ý là anh và em sẽ xài chung, à quên... sẽ dùng chung tiếng Bắc cho hòa hợp như tình yêu của chúng mình đã hòa hợp, cho dù em có thiên vị tiếng Bắc của em rõ ràng.

Ngoài việc dạy tiếng Bắc cho chồng, tôi còn sửa đổi anh bản tính ăn tiêu phong lưu, rộng rãi như đa số những người miền Nam sinh ra ở nơi chốn vốn được đất trời ưu đãi, ruộng vườn tươi tốt, nhiều sông rạch, nhiều cá nhiều tôm, hưởng chi anh lại là con nhà giàu được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ.

Dần dần công tử Tây Đô của tôi cũng đã dùng quen nhiều từ miền Bắc và ăn được những món Bắc, tôi khỏi phải làm thực đơn phân loại hai miền Bắc-Nam như hồi mới lấy nhau nữa.

Cái màn “cai rượu” cho anh mới là khó. Ban đầu tôi ra chỉ thị:

- Anh chỉ được phép uống rượu bia khi xã giao thôi nhé. Em không thích đàn ông có mùi rượu đâu.

Rồi tôi lờm, tôi nguýt mỗi khi thấy anh uống rượu, nên anh cũng giảm được đôi chút. Để nhắc nhở chồng, tôi dán một tờ giấy với hàng chữ viết to bằng mực đỏ: “Uống rượu vợ bớt yêu”, nhưng anh vẫn chứng nào tật nấy.

Tôi tăng cường thêm một khẩu hiệu khác mạnh mẽ hơn: “Uống rượu sẽ mất vợ”.

Lần này anh Bông tức tức hỏi tôi ngay:

- Em sẽ bỏ anh hả?

- Không bao giờ, em vẫn yêu anh suốt đời. Anh bỏ em thì có, vì nếu anh không nghe em bỏ rượu thì một ngày nào đó anh say xỉn không trúng gió ở ngoài quán hay lề đường chết bất tử thì cũng xơ gan, ung thư gan mà chết sớm, em sẽ ôm trọn gia tài anh để lại và đi lấy chồng khác ráng chịu.

Thế là anh Bông bớt rượu và bỏ rượu hẳn. Không biết vì anh sợ mất vợ hay sợ mất gia tài?

Khi gia đình tôi được bảo lãnh sang định cư ở Mỹ, dòng máu Nam kỳ xả láng của anh Bông lại ngóc dậy, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.

Anh đi shopping trong mall mua quần áo, đồ dùng toàn là đồ hiệu đắt tiền, còn đi làm anh cũng lười không muốn mang giỏ đồ ăn theo, sáng sớm anh ghé tiệm mua điểm tâm cà phê trước khi vào hãng, trưa thì anh chạy xe ra ăn ngoài, v.v.

Một lần nữa tôi lại phải uốn nắn, sửa đổi cho anh. Tôi ra kế hoạch:

- Anh ơi, mình phải sống tiết kiệm để dành tiền mua nhà.

Anh cần nhớ:

- Mới xong kế hoạch mua xe bây giờ đến mua nhà...

Tôi kế hoạch tiếp:

- Còn nữa, xong mua nhà tới để dành tiền cho hai con vào đại học.

Anh thắng thốt đến nỗi quên phéng tiếng miền Bắc của vợ, mà xô nguyên một câu miền Nam quen thuộc:

- Trời đất quỷ thần thiên địa ơi, hết kế hoạch này tới kế hoạch kia, em giống cộng sản Việt Nam y chang hà, lúc nào cũng chỉ tiêu và kế hoạch làm cho dân tình lầm than. Lấy vợ Bắc Kỳ cứ tưởng mãi mãi là cô em Bắc Kỳ dễ thương, ai dè em lo xa, tần tiện, bóc lột đòi anh không ngừng nghỉ.

Đợi anh nguôi ngoai cơn “sốc”, tôi “khiếu nại” anh đã dùng tiếng miền Nam, là đi sai đường hướng thuận hòa của hai vợ chồng, và anh đã phải học thuộc câu thắng thốt bằng tiếng miền Bắc là: “Ôi giời cao đất dây ôi” thay vì “Trời đất quỷ thần thiên địa ơi”.

Anh hứa lần sau nếu đụng chuyện anh sẽ xử dụng câu này.

Đấy, anh chồng Nam kỳ của tôi hiền lành và dễ bảo như thế, kiếp sau tôi không lấy anh thì cũng phí. Chỉ lo là kiếp sau anh Bông... có chịu lấy tôi nữa hay không mà thôi.

Buổi trưa tôi lại vào email của nhóm bạn học, lần này đọc được hai hung tin một lúc. Một người bạn bên Việt Nam mới bị đụng xe chết tốt, và một người bạn ở Mỹ thì bị stroke đang nằm hôn mê trong bệnh viện. Chúng tôi nhào nháo hỏi thăm nhau những tin tức liên quan đến hai người bạn đồng môn bất hạnh này và bàn xa tán gần đến cuộc sống vô thường ngắn ngủi, chẳng biết sống chết lúc nào. Người nọ khuyên người kia hãy lo hưởng thụ cuộc đời, của cải vật chất chỉ là bọt bèo, hãy thương yêu vợ, chồng mình thêm nữa. Ai cũng biết thế, nhưng cuộc sống luôn có những điều để người ta phải lo toan, tính toán.

Hôm nọ tôi mới bị cảm mà đã thấy mệt mỏi chán đời. Lúc ấy tiền bạc, món ăn ngon, niềm vui thú nào cũng đều vô nghĩa. Vậy tại sao tôi không hưởng những thứ ấy khi đang khỏe mạnh, yêu đời.

Tôi nhớ mãi câu chồng tôi đã thảng thốt kêu lên “Trời đất quỷ thần thiên địa ơi” suốt nhiều năm nay, bỗng thấy ân hận và thương anh Bông quá. Hai con đã học đại học xong rồi, tôi lại đề ra chỉ tiêu chặt chiu để dành tiền mai một... cho cháu nội cháu ngoại. Lo toan như tôi thì kéo dài đến cả kiếp sau cũng chưa hết.

Hôm nay tôi sẽ thay đổi chính mình, một cuộc thay đổi quy mô và bất ngờ cho chồng tôi ngạc nhiên và sung sướng. Ngay chiều nay tôi sẽ không thềm nấu cơm, chốc anh đi làm về tôi sẽ rủ anh đi nhà hàng, chiêu đãi anh những món ngon và đắt tiền nhất để đánh dấu một cách sống khác, một bước ngoặt trên con đường đời của một đôi vợ chồng hạnh phúc.

Anh vừa bước chân vào cửa tôi đã hôn hờ xông ra ôm chầm lấy anh, nũng nịu:

- Welcome anh đã đi làm “địa”.

Anh Bông ngạc nhiên chất vấn và chinh tôi:

- Sao em lại nói tiếng miền Nam sai lỗi chính tả thế? Ủ, anh đã đi làm về.

Tôi dụ dằng hơn bao giờ:

- Hôm nay em thích tiếng miền Nam của anh mà. Em biết là tiếng miền nào cũng có cái dễ thương của nó, ngay cả tiếng miền Trung nặng nề khó nghe, khó hiểu.

- Nhưng sao em lại welcome anh? Em lịch sự bất ngờ thế? Một ngày anh đi làm về như mọi ngày.

Tôi nghiêm chỉnh nói:

- Em chờ anh về để thông báo một tin rất vui là bắt đầu từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ chi tiêu thoải mái, không phải hà tiện để dành tiền theo bất cứ kế hoạch nào nữa. Nhân dịp em vừa nghe tin hai người bạn gặp nạn, em sợ cuộc đời bất trắc, kiếp người còn phù du nói chi là tiền bạc. Chúng ta hãy vui hưởng cuộc sống ngay khi còn khỏe mạnh anh ạ, nhà cửa, xe cộ trả hết sạch sẽ rồi, tiền bạc trong 401K và trong bank của hai vợ chồng mình khá nhiều vì dành dụm suốt nhiều năm nay. Chúng ta sẽ mua xe đẹp, loại đắt tiền, sẽ sắm quần áo xịn, sẽ đi du lịch đó đây mỗi năm, và chốc nữa đây vợ chồng mình sẽ đi ăn tiệm anh nhé. Mai sau về già chúng mình đều có tiền retire, lo gì.

Nói xong tôi nhìn anh với vẻ ban ơn huệ, như một cai tù độ lượng vừa phóng thích cho một tù nhân mang án tù vô hạn định, tưởng anh sẽ mừng vui và hét lên thỏa thích khi được trở về bản chất Nam Kỳ của chính mình vì bao nhiêu năm nay anh đã sống theo

cách sống Bắc Kỳ của tôi, theo sự quản lý của tôi. Nhưng tôi kinh ngạc quá, anh thẳng thốt lên một tràng với những từ miền Bắc rất chuẩn:

- Ôi giờ cao đất dầy ôi, em đang tỉnh hay mê? Sao em liều và to gan thế? Sao bỗng dưng em rùng mỡ đòi tiêu xài hoang phí thế? Khi mà trước đây anh tiêu xài hoang phí em đã diên tiết lên cấm cản anh. Em có biết là nước Mỹ đang nợ ngập đầu ngập cổ không? Ngân sách chính phủ Mỹ càng ngày càng eo hẹp, đang phải cắt xén bớt tiền phúc lợi của người già, người về hưu không? Người ta còn tiên đoán rằng chẳng bao lâu nữa chính phủ sẽ không có đủ tiền trả cho những người hưu trí nữa đấy. Nên dù chúng ta không phải lo cho con cái nữa, nhưng vẫn phải sống căn cơ, dành dụm tiền để sau này về già có mà chi tiêu, ở Mỹ điều kiện khoa học, y tế cao chúng ta sẽ sống lâu, sống thọ lắm. Không ai thương mình bằng chính mình đâu em.

Thì ra suốt mấy chục năm sống bên nhau, bây giờ anh đã lo xa, tính toán hơn cả dân Bắc Kỳ thứ thật là tôi đang đứng trước mặt anh. Mẹ tôi ở dưới tuổi vàng chắc cũng đang mỉm cười mãn nguyện?

Tôi còn đang ngẩn ngơ không ngờ người chồng Nam Kỳ của tôi đã bị tôi Bắc Kỳ hóa nhuần nhuyễn đến thế thì anh ân cần và rất rành rẽ nói:

- Em ra nấu cơm đi trong lúc anh tắm rửa thay quần áo. Hôm qua món cà pháo om với bì lợn, với đậu phụ rắc tía tô anh thích lắm, ăn được mấy bát cơm. Hôm nay em làm món cá rán và món nộm rau muống trộn với thịt ba chỉ, tôm, khế, rau răm và gừng em nhé. Việc gì đi ăn nhà hàng cho tốn tiền và làm sao có món Bắc Kỳ ngon như của em cơ chứ.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Nguồn: Internet e-mail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, February 9, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*